

Arrest

nr. 279 170 van 21 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Terhulpsessesteenweg 187
1170 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de terechtzitting van 26 augustus 2022 waarbij de behandeling van de zaak werd uitgesteld naar de terechtzitting van 9 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 mei 2019 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 26 juli 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

1.2. Op 13 september 2021 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 17 januari 2022 verklaart de commissaris-generaal dit volgend verzoek niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, J.V.C.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in X, departement Valle de Cauca (Colombia), op 18 maart 1985, en bracht daar uw jeugd door. Hoewel u geacht werd om dienstplicht te verrichten in Colombia hebt u zich daar nooit voor aangemeld en dat heeft nooit problemen opgeleverd. U behaalde omstreeks 2012-2013 een hoger diploma in de logistiek en werkte in diverse hoedanigheden in de bouw, in de mijnsector, als schilder en als logistiek medewerker. U bent op 17 november 2015 getrouwd met A.d.J.T.A.(...) en jullie hebben samen vier minderjarige kinderen die zich allemaal bij hun moeder bevinden.

Op 05 januari 2016 hebt u Buenaventura verlaten met uw gezin en reisde u naar Bogota. Uw zoontje J.(...) had op 15 december 2015 in Buenaventura namelijk ruzie gekregen met een andere jongen, en die had J.(...) geslagen. Dit maakte u zo boos dat u op uw beurt enkele meppen verkocht aan de jongen die uw zoon had geslagen. De vader van die jongen, alias "E.P.(...)", bleek echter bij een bende actief te zijn. Toen u hoorde dat dit bendelid naar u op zoek was besloot u dat Buenaventura niet langer veilig was en dat jullie naar Bogota moesten verhuizen.

In Bogota kwam u terecht in een wijk die onder controle stond van het ELN. Deze groepering eiste van alle inwoners geld, en ook u moest hen betalen. Verder kende u geen problemen met het ELN en u had evenmin nog problemen met "E.P.(...)". Eind 2018 werd de situatie echter merkbaar slechter omdat de bende "Los Rastrojos" terrein van het ELN probeerde in te pikken. Rond dezelfde tijd maakte u ruzie met een vriend die u racistische beledigingen toeslingerde en jullie gingen op de vuist. Deze vriend bleek verwanten te hebben die tot het ELN behoorden en dus was u bang dat ze u iets zouden aandoen. U regelde een paspoort dat werd uitgereikt op 10 januari 2019 zodat u Colombia zou kunnen verlaten. Met de hulp van enkele bemiddelaars kon u het echter bijleggen met uw vriend, zodat de zaken wat bekoelden.

Op 08 februari 2019 stormden er plots twee gewapende mannen uw huis binnen. Ze stelden zich voor als leden van de Rastrojos en hadden twee zakken bij zich. Volgens de bendeleden zaten daar 2 motorzagen en 70 wapens in: 20 revolvers, 20 vuurwapens van het kaliber 9mm, en 10 uzi's. U moest die spullen voor hen bewaren. Wanneer ze hun materiaal kwamen ophalen, zou alles er nog altijd in moeten zitten. Een dag later, op 09 februari 2019, kwamen ze de zakken weer ophalen. Het nieuws raakte bekend in de wijk dat u de Rastrojos had geholpen en op 14 februari 2019 kwam het ELN naar uw huis. Ze bedreigden uw vrouw omdat u had samen geheuld met de Rastrojos, en beschoten uw huis. U zag in hoe gevaarlijk de situatie was en dook met uw gezin onder bij een vriend totdat u op 05 maart 2019 Colombia kon verlaten. U kwam toe in Spanje, waar u een nachtje bleef, en reisde vervolgens op 08 maart 2019 verder naar België, waar uw vader G.V.C.(...) (CGnummer 06/14875 en O.V.-nummer 5.960.599) woont. Uw vader heeft in 2006 een asielaanvraag ingediend. Op 10 december 2012 werd een weigeringsbeslissing genomen in de aanvraag van uw vader, die op 06 mei 2013 werd bevestigd door de RvV met arrest nr. 102 471.

Na enkele maanden hoorde u via een vriend dat u een verzoek tot internationale bescherming kon indienen in België. Dat deed u op 28 mei 2019. Ondertussen was uw vrouw op 02 april 2019 met jullie kinderen vertrokken naar Ecuador. Omdat zij er terecht kwam in slechte omstandigheden keerde ze terug naar Colombia. In de wijk van Bogota waar ze ging wonen was het ELN echter ook actief, en ze rekruteerden er minderjarigen. Uw echtgenote voelde zich hier ongemakkelijk bij en reisde opnieuw naar Ecuador op 20 februari 2020. Ze diende er een asielverzoek in en kreeg een positieve beslissing. Momenteel verblijven uw vrouw en kinderen op legale wijze in Ecuador.

U vreest bij terugkeer naar Colombia te zullen worden vermoord door het ELN. Meer in het algemeen vreest u ook de andere gewapende groeperingen die actief zijn Colombia en de algemene veiligheids-situatie in dat land.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw Colombiaans paspoort, uw Colombiaanse identiteitskaart, een kopie van een brief van uw werkgever, een kopie van uw huwelijksakte, een bundel nieuwsberichten over de algemene veiligheidssituatie, en u bezorgde via e-mail nog opmerkingen over uw procedure op 11 maart 2021 en op 15 maart 2021.

Op 26 juli 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw voorgehouden problemen in Colombia. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder dat u België hebt verlaten diende u op 13 september 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U stelt daarbij dat u inmiddels hebt vernomen dat de persoon bij het ELN met wie u eerder problemen had vermoord is en dat u derhalve veronderstelde dat u zou kunnen terugkeren naar Colombia, maar daarvan hebt afgezien vanwege de actuele veiligheidssituatie in uw herkomstland. Tevens herhaalt u de verschoningsgrond voor uw laattijdige eerste verzoek om internationale bescherming, namelijk dat u niet op de hoogte was van het bestaan van deze procedure en dat het u na aankomst in België enige tijd vergde om u te kunnen oriënteren in dit land. Tenslotte verwijst u nog naar een bewijs dat u 7 à 8 jaar geleden in Colombia ontheemd werd, en dat u aan uw advocaat hebt bezorgd. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek hebt u geen documenten neergelegd.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U maakt weliswaar een terloopse verwijzing naar een trauma dat u zou hebben opgelopen in het verleden (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16) maar brengt geen enkel document aan om deze bewering te staven en bent zelf van mening dat u op volwaardige wijze kan deelnemen aan deze procedure (DVZ, Vragenlijst Bijzondere Procedurele Noden).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In de mate dat u de weigeringsbeslissing in uw eerste verzoek om internationale bescherming hekelt (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16) wijst het CGVS er op dat u dergelijke kritiek of tegenwerpingen had kunnen uiten tijdens een beroepsprocedure voor de RvV, wat u niet hebt gedaan. Aangezien u hebt nagelaten binnen de wettelijk vastgelegde termijn beroep in te dienen staat de beoordeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming vast, behoudens voor zover er wat u betreft kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Dat u 7 à 8 jaar geleden intern ontheemd zou zijn in Colombia en ook als dusdanig werd geregistreerd door de Colombiaanse overheid (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16) is slechts een blote bewering die u niet ondersteunt door het document in kwestie neer te leggen. Het CGVS stipt daarbij ook aan dat u geen zulk document hebt neergelegd tijdens uw eerste verzoek en evenmin melding maakte van een dergelijke registratie. In elk geval zou zoiets niet volstaan om een actuele nood aan bescherming aan te tonen. Het is immers nooit ter discussie gesteld dat u bent verhuisd van Buenaventura naar Bogota, waar u de draad van uw leven weer opgepikt hebt. De door u beweerde problemen in Bogota waarop u uw vrees baseerde werden evenwel niet geloofwaardig bevonden.

Het moet immers worden beklemtoond dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake de door u beweerde problemen. Bovendien verklaart u thans dat de leden van het ELN waarmee u problemen had zijn vermoord, en dat u derhalve meent dat deze beweerde problemen niet langer een terugkeer naar Colombia in de weg zouden staan (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16). U maakt met andere

woorden geen enkele melding meer van een actuele nood aan internationale bescherming op basis van uw eigen ervaringen.

U beroept zich echter wel op de algemene situatie in Colombia: u verwijst daarbij naar ontheemding, verdwijningen, afpersing, gedwongen rekrutering, gerichte moorden op sociale leiders, bloedbaden, "falsos positivos" (moorden door overheidspersoneel die worden voorgesteld als legitiem geweld tijdens het uitoefenen van de dienst), corruptie, drugshandel en crimineel geweld in het algemeen in Colombia (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vragen 16,19,20,23). Wat betreft de veiligheidssituatie in uw herkomstland wijst het CGVS op wat volgt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadigroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op het voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Hij gaat niet akkoord waar het CGVS motiveert dat de situatie in Colombia is verbeterd. Hij verwijst naar zijn schrijven van 8 december 2021 waarbij hij tal van officiële nieuwsberichten ter kennis heeft gebracht waaruit blijkt dat de situatie er wel degelijk ernstig is. Zo geeft hij aan: *“Burgers in verschillende delen van het land zijn in 2021 het slachtoffer geworden van ernstige mishandelingen door guerrillastrijders van het Nationaal Bevrijdingsleger (ELN), dissidenten van de FARC en paramilitaire vervolggroepen. Mensenrechtenverdedigers, journalisten, inheemse en Afro-Colombiaanse burgers van de gemeenschap worden voortdurend met de dood bedreigd en het slachtoffer van geweld. De regering heeft onvoldoende en inadequate maatregelen genomen om hen te beschermen.”*

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij werpt op dat het disproportioneel geweld ten aanzien van de Afro-Colombiaanse bevolking hem elk perspectief op een veilige toekomst ontnemt. Hij verwijst naar de gewelddadige botsingen tussen gewapende groeperingen zoals de EPL, de ELN en AGC over de controle van land, illegale drugshandel en cocaïne, en naar rekruteringen van jeugd en jonge mannen door verschillende bendes. Hij geeft hierbij aan dat verschillende vrienden en kennissen van hem al werden gerekruteerd en geliquideerd door bendelegers. Verder werpt hij op dat Afro-Colombianen vaak het doelwit zijn van willekeurige aanvallen en hij als Afro-Colombiaan extra vatbaar is voor geweldpleging.

Voorts herhaalt hij summier zijn vluchtrelaas en stelt dat een terugkeer naar Colombia, waar de ELN en andere criminele bendes in verschillende wijken verspreid over het land met harde hand bewind voeren, niet zonder risico is. Hij meent dat de kans reëel is dat leden van de ELN hem opsporen omwille van de gebeurtenissen die zich drie jaar eerder voordeden.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker brieven van 19 oktober 2021 (stuk 3) en 8 december 2022 (stuk 4) toe die verzoeker aan het CGVS zou hebben verzonden.

Ter terechtzitting stelt verwerende partij niet zeker te zijn of deze stukken bij het CGVS zijn aangekomen. In de hoofding van de brieven kan worden gelezen dat ze werden geadresseerd aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze stukken bevinden zich alleszins niet in het administratief dossier, waarbij de Raad opmerkt dat verzoeker ook niet aantoont dat deze stukken daadwerkelijk naar het CGVS werden verzonden.

Wat er ook van zij, het voorgaande belet de Raad niet om, in het kader van zijn verplichting een volledig en ex nunc onderzoek te verrichten van zowel de feitelijke als juridische gronden, tot een oordeel te komen nu deze stukken bij het verzoekschrift worden gevoegd en derhalve bij het beraad van de Raad zullen worden betrokken.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, C-921/12, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aan-

zienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds werden beoordeeld in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

3.4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.1. Verzoeker verklaarde in zijn eerste beschermingsverzoek dat hij Colombia heeft verlaten uit vrees te worden vermoord door de ELN. De commissaris-generaal oordeelde toen dat zijn relaas elke geloofwaardigheid miste.

In het kader van zijn huidig verzoek blijft verzoeker volharden in zijn eerdere verklaringen. Hij stelt daarbij dat hij inmiddels heeft vernomen dat de persoon bij de ELN met wie hij eerder problemen had is vermoord en dat hij derhalve veronderstelt dat hij zou kunnen terugkeren naar Colombia. Hij zou daar evenwel van hebben afgezien vanwege de actuele veiligheidssituatie in zijn herkomstland. Tevens herhaalt hij de verschoningsgrond voor zijn laattijdige eerste verzoek om internationale bescherming, namelijk dat hij niet op de hoogte was van het bestaan van deze procedure en dat het hem na aankomst in België enige tijd vergde om zich te kunnen oriënteren in dit land. Verzoeker verwijst nog naar een bewijs dat hij 7 à 8 jaar geleden in Colombia werd ontheemd en dat hij aan zijn advocaat heeft bezorgd.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

4.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de nieuwe elementen en verklaringen die verzoeker aanbracht in het kader van zijn volgend beschermingsverzoek en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.3. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en zijn stukken onder verwijzing naar nieuwsberichten en rapporten benadrukt dat de situatie in Colombia wel degelijk ernstig is, wijst de Raad erop dat deze in wezen slechts verwijzen naar een algemene situatie in verzoekers land van herkomst, die hij op geen enkele manier weet door te trekken naar een persoonlijke en concrete vrees. De commissaris-generaal noch de Raad betwisten dat het geweld in Colombia wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals drugshandel, afpersing, gedwongen rekrutering, ontvoeringen en moorden, alsook dat er gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen verschillende gewapende groeperingen waaronder de ELN. De landeninformatie in het rechtsplegingsdossier geeft evenwel aan dat de algemene situatie in Colombia niet van die aard is om automatisch een beschermingsstatus te wettigen, maar wijst er eerder op dat de nood aan bescherming afhankelijk is van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak en dat verzoeker deze nood dan ook in concreto aannemelijk moet maken. Met een loutere bewering dat verschillende vrienden en kennissen werden gerekruteerd en geliquideerd door bendelegers, zonder verdere geobjectiveerde en overtuigende elementen ter ondersteuning voor te leggen, brengt verzoeker geen element aan dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot.

De algemene veiligheidssituatie in Colombia en de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer kunnen evenmin worden beschouwd als elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten nu een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging dan wel een individueel en reëel risico determinerend is en dit alles op zich dus niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Of de algemene veiligheidssituatie in Colombia aanleiding kan geven tot bescherming onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt hierna, onder punt 4.7., onderzocht.

De Raad wijst erop dat verzoekers aangevoerde problemen met de ELN door de commissaris-generaal in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek ongeloofwaardig zijn bevonden. In het kader van zijn huidig volgend verzoek brengt hij geen elementen bij die hier anders over doen denken.

In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker louter wat hij verklaarde tijdens zijn eerste beschermingsverzoek, maar gaat hij volledig voorbij aan wat hij verklaarde tijdens zijn tweede beschermingsverzoek. Immers, verzoeker verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de leden van de ELN met wie hij problemen had zijn vermoord en hij derhalve denkt dat deze beweemde problemen niet langer een terugkeer naar Colombia in de weg zouden staan (Verklaring volgend verzoek, vraag 16). De commissaris-generaal stelt

dan ook terecht: “U maakt met andere woorden geen enkele melding meer van een actuele nood aan internationale bescherming op basis van uw eigen ervaringen.”

4.4. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij als Afro-Colombiaan extra vatbaar is voor geweldpleging, herinnert de Raad er opnieuw aan dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hem aangevoerde problemen die hem ertoe hebben aangezet Colombia te verlaten.

Verder stelt de Raad vast dat uit het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat Afro-Colombianen in Colombia heden het voorwerp zijn van groepsvervolging. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de situatie in Colombia dermate ernstig dat er sprake is van een veralgemeende en systematische vervolging van Afro-Colombianen waardoor elke Afro-Colombiaan in dat land louter omwille van zijn ras of kleur dreigt te worden geviséerd of vervolgd.

Een loutere verwijzing door verzoeker naar zijn profiel als Afro-Colombiaan, volstaat in casu dan ook niet. Verzoekers vrees moet in concreto worden aangetoond, waartoe hij in gebreke blijft nu hij niet verder komt dan het poneren van een vrees en het volharden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen.

Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in zijn “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015 gevoegd bij het verzoekschrift en waarnaar in de bestreden beslissing eveneens wordt verwezen: “*Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that individuals belonging to the Afro-descendant population may be in need of international refugee protection on the basis of race, (imputed) political opinion, or on the basis of other Convention grounds.*” (p. 30, eigen onderlijning). Hieruit volgt dat de beoordeling van het risico op vervolging afhankelijk is van verzoekers individuele omstandigheden. Verzoeker moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst, quod non. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

Verzoeker laat verder na om geloofwaardige en concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat hij omwille van zijn Afro-Colombiaanse afkomst dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker haalde in het kader van zijn vorig verzoek weliswaar een ruzie aan met een vriend die racistische opmerkingen maakte, maar na bemiddeling zouden de zaken zijn bekoeld (NPO 1 maart 2021, p. 20-21). Uit zijn verklaringen blijkt overigens dat dit incident niet heeft meegespeeld in verzoekers beslissing om het land te verlaten. De Raad ontwaart verder geen individuele en risicobepalende omstandigheden die in zijnen hoofde een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt omwille van zijn Afro-Colombiaanse afkomst. Uit de landeninformatie, met name de COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 2 augustus 2021 blijkt dat Afro-Colombianen in conflictgebieden disproportioneel te lijden hebben en het meest worden getroffen door ontheemding, doch hieronder zal blijken dat verzoeker niet afkomstig is uit een conflictgebied. Bijgevolg kan verzoekers verwijzing naar zijn Afro-Colombiaanse origine in casu niet worden beschouwd als element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

4.5. Wat betreft de overige elementen die verzoeker in het kader van zijn volgend beschermingsverzoek bijbrengt, te weten zijn verschoningsgrond voor zijn laattijdige eerste beschermingsverzoek alsook de bewering dat hij in het verleden intern ontheemd zou zijn in Colombia, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt, met name:

“*Dat u 7 à 8 jaar geleden intern ontheemd zou zijn in Colombia en ook als dusdanig werd geregistreerd door de Colombiaanse overheid (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16) is slechts een blote bewering die u niet ondersteunt door het document in kwestie neer te leggen. Het CGVS stipt daarbij ook aan dat u geen zulk document hebt neergelegd tijdens uw eerste verzoek en evenmin melding maakte van een dergelijke registratie. In elk geval zou zoiets niet volstaan om een actuele nood aan bescherming aan te tonen. Het is immers nooit ter discussie gesteld dat u bent verhuisd van Buenaventura naar Bogota, waar u de draad van uw leven weer opgepikt hebt. De door u beweerde problemen in Bogota waarop u uw vrees baseerde werden evenwel niet geloofwaardig bevonden.*”

Deze motieven worden echter door verzoeker in haar verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze zonder meer overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

4.6. De Raad besluit dat de elementen voorgelegd in het kader van het volgend beschermingsverzoek, niet van die aard zijn dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. Ze kunnen bijgevolg de kans dat verzoeker alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming niet aanzienlijk vergroten.

4.7. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focus *“Colombia: veiligheids-situatie”* van 2 augustus 2021, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (“massacres”), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechten-activisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden

voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, neemt de Raad deze analyse van de commissaris-generaal over.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker, afkomstig uit Buenaventura, is blijkens zijn verklaringen in januari 2016 verhuisd naar Bogotá (NPO, p. 5), waarna hij in maart 2019 vertrok uit Colombia. De hoofdstad Bogotá kan bijgevolg worden beschouwd als de laatste plaats waar verzoeker voor zijn vertrek uit Colombia duurzaam heeft geleefd en verbleven.

Er wordt geen geloof gehecht aan zijn vluchtrelaas voor wat betreft de beweerde problemen met de ELN in Bogotá en verzoeker stelt heden ook dat de leden van de ELN met wie hij problemen had zijn vermoord, zodat hij meent dat deze beweerde problemen een terugkeer naar Colombia niet langer in de weg zouden staan. Verzoeker verklaart overigens ook dat zijn moeder nog in Bogotá woont en daar geen problemen kent (Verklaring volgend verzoek, vraag 21).

Bijgevolg wordt in casu de veiligheidssituatie in de hoofdstad Bogotá, gelegen in het departement Cundinamarca, beoordeeld.

Uit de landeninformatie blijkt dat het gewapend conflict zich afspeelt op het platteland van de departementen Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo.

Het departement Cundinamarca blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Gerichte aanvallen van de gewapende groeperingen onderling of tegen de ordediensten of militairen (zgn. ‘battles’) blijken niet, noch wordt gebruik gemaakt van zogenaamd *“explosions/remote violence”*, met name granaataanvallen, ontploffingen door landmijnen en geïmproviseerde explosieven (COI Focus 2 augustus 2021, p. 25). Het aantal gewelddaden waarbij een georganiseerde, gewapende groepering opzettelijk geweld gebruikt tegen ongewapende niet-strijders, zgn. ‘violence against civilians’, ligt voor het departement Cundinamarca zeer laag. In de periode van januari 2020 tot 21 mei 2021 zou slechts één dodelijk slachtoffer zijn gevallen in het kader van deze ‘violence against civilians’ (COI Focus 2 augustus 2021, p. 36).

Uit de beschikbare landeninformatie kan dan ook niet worden afgeleid dat thans in Bogotá een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021, p. 39-40). Weliswaar kan worden gelezen dat in mei 2021 het bureau van de ombudsman een nieuwe waarschuwing lanceerde voor het district Bogotá omtrent de aanwezigheid van illegale gewapende groeperingen in tien territoria van het district en twaalf aangrenzende gemeenten. Evenwel, de mate waarin het geweld in de hoofdstad Bogotá zou zijn gelieerd aan het gewapend conflict elders in Colombia is enkel gering en indirect. Het betreft in het bijzonder ‘politiek’ geweld, bv. moorden, dat wordt gepleegd tegen burgers met een specifiek profiel, zoals vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, dan wel crimineel geweld in het kader van drugshandel of andere criminele (economische) activiteiten, waarmee illegale gewapende groeperingen die deelnemen aan het gewapend conflict op het platteland zich financieren. Zulk geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing.

Dit geweld heeft echter geen uitstaans met een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het geweld viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in het departement Cundinamarca en in het bijzonder in de hoofdstad Bogotá sprake is van zulk willekeurig geweld. Ten slotte benadrukt de Raad dat wat de hoofdstad Bogotá specifiek betreft, er sprake is van een stevige neerwaartse trend in het aantal moorden. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder niet dat het politiek en crimineel geweld in Bogotá leidt tot ontheemding, restricties van bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, enz.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheids-situatie in Colombia, en met name Bogotá, is gesteund. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan dat toelaat vast te stellen dat er in Bogotá sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof.

Bij gebrek aan een gewapend conflict én willekeurig geweld in de hoofdstad Bogotá, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

4.8. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schending van artikel 48/4 is om deze reden niet dienstig.

4.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon hij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES